

Michaela Havránková

Ježek

Dny se zkracovaly a byly chladnější a chladnější, až se ježek chtě nechtě musel zahrabat do listů a stočit do kuličky. „Snad mám dost zásob,“ pomyslel si ještě, než nadobro usnul.

Přes zimu se probudil jen párkrát. Zima byla tuhá, vždy ho překvapilo, kolik je sněhu a jak vypadá krajina smutně a prázdně. Protože mrzlo, tak se znovu zachumlal a spal. Nechával si zdát o své nejoblíbenější pochoutce – žížalách.

Jednoho dne ho ale cosi příjemně zašimralo v bodlinkách... a ten hřejivý pocit byl čím dál dotěrnější, až našeho ježka dočista probudil. „Vždyť to je můj kamarád sluníčko!“ rozveselil se. Nejdříve se protáhl – po tak dlouhé zimě byl ztuhlý, potom pootevřel očka, ale všude bylo tak jasno, že sotva mžoural. Nedokázal je však znovu zavřít, všude bylo tolik barev a radosti. Zkusil se postavit, ale nožky měl zesláblé a vratké... Vždyť přes zimu ztratil skoro polovinu své váhy! Ale radost z přicházejícího jara byla silnější. Díval se na stromy. Už nebyly tak osamělé a smutné, naopak, rašily na nich zelené listky a poskakovali po nich zpívající ptáci. „Pípípíp,“ upozorňoval na sebe důležitě kos, „tady nesmíš chodit, stavíme tu hnízdo a ty nemáš helmu,“ rozčiloval se. Ježek se jen usmál a řekl: „Dobře, dobře, ale řekni mi, kose, kolikátého dnes je?“ „Dnes je 21. března. Nejvyšší čas začít hrubou stavbu. Tak už jdi a nezavazej!“ rozkazoval kos. „21. března? To jsem letos spal tedy dlouho,“ pomyslel si ježek a batolil se k potoku, protože tam, kde je vlhko, jsou žížaly a ty on tuze rád!

Alžběta Hurdesová

Komáři a jaro (Vypravování)

OSNOVA:

Úvod: Hádanka

Stat':

- a) Moje přezimování
- b) Jaro, které vlastně ještě nezačalo

Závěr: Samečci a samičky

Hádej, kdo jsem. Jsem otravný, bzučím, saji krev a občas způsobuji i bolest. Lidé se pak škrábou a celé tělo je ode mě svědí. Jediný způsob, jak mě od sebe dostaneš, je repelent, ale ani ten někdy nezabírá.

„Kdo to řekl?“ Správně, jsem komár. Celou zimu ode mě měla většina lidí pokoj, ukrývám se před chladem a nepříznivým počasím do prostor velkých budov, kotelen, výtahových šachet nebo septiku. Přezimovat umím ale i v přírodě – třeba v kořenech stromů nebo v jeskyních. Někdy však zavítám i do rodinných domků, no a když se v nich topí... „Panečku,“ notuji si zvesela, „to je ale radost si do někoho píchnout!“

No a co, že právě začalo jaro? Mně se ještě do té zimy vůbec nechce, počkám si, až teploty pěkně povyroستou. Ale my komáři to nemáme vůbec jednoduché! Když je zase moc velké horko, můžeme vyschnout, proto také pijeme krev, a to převážně v podvečer.

Víte, že ne všichni komáři jsou zlí? Jsou to především samičky, to ony se živí vaší krví. Nám samečkům postačí šťáva z rostlin. Každopádně ještě musím chvíli počkat, než bude opravdové teplé jaro a rostlinky rozkvetou medovými barvami.

